

החברותא

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס' 656 בס"ד ערש"ק פר' בהר-בחקותי כ"ד אייר תשפ"א

פנינים יקרים

בהר סיני לאמר (כה, א) רש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני, כשם שהתורה אינה נקנית אלא לזה שמפקיר עצמו וכל עניניו למענה, כך גם מהות השמיטה להפקיר את אדמתו. (רבי צבי אלימלך מדינוב)

בהר סיני לאמר (כה, א) זה שמשפיל עצמו כדוגמת הנמיכות של הר סיני הוא זכאי ללמד תורה לישראל... לאמר...

בהר סיני (כה, א) רש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני וכו' (רש"י) יבואר כשם שקבלת התורה בהר סיני היו ישראל כאיש אחד בלב אחד כך גם השמיטה מעוררת אחדות בלב אחד, לפי שאין מקום לקנאה ושנאה. (מחזה אברהם)

ושבתה הארץ שבת לה' (כה, ב) מה שנאמר לה' ולא לאלקים אפ"ל לפי שבמצוה זו כביכול מרחם על הארץ שהוא מדת הרחמים בד בבד עם זה מרחם גם על הבריות שהרי מצוה את ברכתו לשלש השנים כדכתיב וצויתני את ברכתי לכם וזו היא הרחמנות שמכין להם מזון וטרף. (חדושי ידידי' הלוי)

ושבתה הארץ שבת לה' (כה, ב) כתב האברבנאל הנה האנשים השלמים ראוי כי יחוסו על אבדן הזמן יותר מאשר אבדן כל הנכסים והמזון שיש להם כי שנות חייו מהווים הדרך בה ילך האדם להשגת שלמותו, וכמו שאמרו במשנה (אבות פ"ד) יפה שעה אחת בתשובה ומעש"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב, וכדי שהדברים האלה יהיו תמיד לנגד עינינו ראתה החכמה האלקית להעיר על קוצר הימים והשנים ימי השבוע השנים והשמיטות והיובלות, וכמש"כ ימי שנותינו בהם שבעים שנה (תהלים צ) לרמוז שהשעבוד הגשמי מתבטל בתקופת הישישות וכו' וכו'.

יובל היא קודש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה (כה, יב) יובל מלשון מוביל היינו השפע העליונה המוביל מלעילא תהיה לכם, ולא עוד אלא שגם מן השדה, ההשפעה שמקבל עשו הנקרא איש שדה (בראשית כה) גם מזה תאכלו, כי כל הצינורות יהפך לברכה לכם, לכם דייקא. (ילקוט אוהב ישראל)

ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה (כו, ד) כפשוטו שקאי על הארץ ממש שתתן יכולה בלי שום עבודה, על דרך אמרו ז"ל עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכו'.

כי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו (כה, כה) סיבת נמיכותו תוצאה ממה שהתנכר מאחוזתו בקדושה ומכר מאחוזתו. (בית אהרן מקרלין)

ונתתי גשמיכם בעתם (כו, ד) ההשפעות הטובות מותנות בכך שתקבעו עתים לתורה - בעתם. (אהבת שלום מקוסוב)

והשיג לכם דיש (כו, ה) תזכו למדת ההסתפקות עד שתאמרו די במה שיש דיש - די יש... (דברי שלום קודינוב)
אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם (כו, ב) היינו אם תדבקו בחוקותי להיות בבחינת מהלך ממדרגה למדרגה, ואת מצותי תשמרו מלשון ואביו שמר את הדבר (בראשית לו, מא) להיות נחשב כאילו כבר עשיתם לפי שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה וכ"ש אם נעשו בפועל ונתתי גשמיכם בעתה. (לקוטי רבי משה יעקב)

ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם (כו, יא) ויש לומר על דרך האמור שתענוג תמידית אינו תענוג וא"כ אפשר שתגעל נפשי אתכם? קמ"ל ולא תגעל נפשי אתכם אף כשנתתי משכני בתמידות בתוכם. (צמח ה' לצבי)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת פרא"ש זיע"א אל אונזא' שביעי על פסח תשל"ז

האבא לרפאל ע"ה א.א.

עצמו בבחינה הזו, מכל פעולה שיעשה - ישיג דביקות הבורא. "ה' הוא האלקים", "ומבשרי אחזה אלוקה". ואז נזכה לשלימות האחדות, שכל אחד יראה רק את נגעי עצמו ולא של החבר, וכשהוא מתרגז - למשל - זה יביא אותו להכיר את היסוד שלו, ובמקום לכעוס על החבר, הרגז הזה יביא אותו לדביקות. אבל כשהמדה הרעה לא מביאה אותו לשמוע את היסוד שלו הוא מאשים את החבר, ואז נהיה מסך בינו ובין הבורא.

העבודה שלנו היא - מבשרי אחזה אלוקה, כל אחד צריך לראות את הנגעים שלו, ואז - "אחזה אלוקה". אז אין מחלוקות, ועייז נגיע למדריגה של הצדיקים האמיתיים, כמו שדוד המלך אמר "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם". הוא שומע את מצבו - חרפת אדם, בזוי עם. הוא שומע את מהותו ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך". ומזה הוא זכה ל"דוד מלך ישראל חי וקיים" - למלכות דקדושה דלית לה מגרמה כלום, הכל הוא רק רחמים.

כך גם אנחנו צריכים לבקש רחמים, ולבקש את ההכרה שכל נשימה אנו בסכנה, ואז נזכה לשלימות, שהיא - וחטאתי נגדי תמיד. וכשנזכה לשלימות הזו תוסר מאיתנו הקליפה שעוטפת אותנו, וכשתוסר הקליפה יצאו הצדיקים האמיתיים אל הגילוי, ואז יקויים הפסוק "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו", אז נשמע

ומכיון שאנו רוצים באמת שיהיה הגאולה האמיתית, שהרבש"ע יאמר די לצרותינו, וכימי צאתך בארץ מצרים יתגלה אלינו לעיני כל חי, אנו צריכים להתאחד, ולאהוב אחד את השני. ואם נוצרה שנאה, עלינו לשמוע בזה קריאה מהרבש"ע שהוא מעורר אותנו לשנוא את הקליפה. ואם הוא נותן לנו קנאה, הוא רוצה שנתעורר לקנא קנאת ה' צבאו. כי אדם שחי בדרך של עבודה כשרואה שיש לו קנאה הוא מתבונן מה טיבה של קנאה זו, ומבין שכל אדם מוכרח שיהיה לו קנאה ומדות רעות שהרי "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", רק הקנאה הזו מעוררת אותו לקנאת ה' צבאו, וכאשר הוא בכעס הוא שומע בזה התעוררות להתלהבות לבורא. ואז הוא מגיע ל"אין מתום בבשרי מפני זעמך", והוא מגיע לדרגה של הצדיקים, כל אחד במדריגה שלו. הרי כל אחד יכול להיות כמשה בבחינה שלו, אבל לא להיות משה. הרבה עשו כרבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם, מפני שרצו להיות כמו רבי שמעון ולא מה שהם.

ח

זוהי העבודה, וכל אחד צריך לעבוד בדרגה שלו, ולא להתעייף, ולרצות לחפש את האמת על מהותו, שהיא: נ' שערי טומאה, וחטאתי נגדי תמיד. וכשכל אחד מאיתנו יחיה עם

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

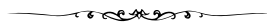

איך עשיו - שזה היצה"ר - הוא הר, ואז יבואו המושיעים - אלו הצדיקים האמיתיים, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

מ

צריך לבקש מהרבש"ע שנוכה לזה בדורינו. שנוכה לשלימות האחדות. שלא יהיה שנאת חנם, ולא יהיה קנאה, ולא יהיה רציחה. ואז

הוא יסיר כל מחלה מקרבינו, וישלח את משיח צדקינו, ויבנה את הבית השלישי לעיני כל חי - אלו ישראל. ואז "יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון" - זה עם ישראל. אז ניגאל, ונשב איש תחת גפנו ותחת תאנתו ונהנה מזיו השכינה. שנוכה לזה במהרה בימינו. אמן.

נפש ע"י שיחת הרא"ש ע"פ תשנ"ג ע"י אהרן הכהן.

שאל השואל (רג"ס) דהנה בתפלת הרבש"ע שאומרים אחר ספירת העומר נתקן לומר, אשר ציוותנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו ושאל מהו קליפותינו ומהו טומאותינו?

ופתח הרב שליט"א, דהנה כשהאדם רוצה לעבוד את הרבש"ע או לקיים מצוותיו או ללמוד תורתו הקדושה, מיד בא הסט"א ומפריע לאדם ועומד נגדו בעוז ותעצומות להפריעו, והאדם רואה שאינו יכול לו, ומרגיש כאילו קליפת אגוז עומדת כנגדו ואינו יכול לזוז כלל, וממילא מתחיל לצעוק אליו יתברך, הצילני מרודפי כי אמצו ממני, ומתפלל וצועק אליו עוד ועוד כנ"ל עד שהרבש"ע שומע צעקתו, ומיד מפשיל

הסט"א התנגדותו והאדם מתחיל את עבודת ה' ברגיעות ובנחת, והכל הולך לו בשופי, ומיד מתחיל האדם לומר לעצמו שבחים איך שעובד השי"ת כל כך טוב ויפה, ובוודאי השי"ת יש לו הרבה נחת ממנו וכו', ובזה שוכח שמה שאין לו את הקליפה הנ"ל, זה רק עזרת השי"ת ברחמי המרובים, וגונב זאת לעצמו, וממילא זה טומאותינו, דעתה מטמא האדם את מעשה השי"ת, דהיינו כל רגש שהאדם מקבל זה מיד טומאה, כי האדם כשהוא נפרד מהרבש"ע ומרגיש את עצמו זהו הטומאה הכי גדולה, כי זה הפירוד מחיי החיים, וזהו מיתה גמורה ממש ה' יצילנו ויוליכנו בדרכיו, ויחינו מיומיום, אמן.

המשך פנינים יקרים

ואתכם אזרה בגוים (כו, לג) פרש"י זו מדה קשה שבשעה שבני מדינה גולים למקום אחד רואים זה את זה ומתנחמים וישראל נזרו כבמזרה כאדם הזורה שעורים בנפה ואין אחת מהן דבוקה בחברתה עכ"ל. אפשר להשוות למאמר רבנו משה אלשיך זצ"ל על הפסוק במגילת אסתר מפוזר ומפורד בין העמים גלות בתוך גלות. (אור פני משה)

ואולך אתכם קוממיות (כו, יג) בגמ' (ב"ב עה) קוממיות מלשון שתי קומות כאמרו משה רבנו קומה ה' ויפוצו אויבך וכאמר דוד קומה ה' למנוחתך, וזהו ואולך אתכם קוממיות. (תולדות יצחק בן לוי)

ואולך אתכם קוממיות (כו, יג) פרש"י בקומה זקופה, ולכאורה קשה הרי אסור ללכת בקומה זקופה. אכן הענין הוא כי האדם הולך על שתיים וקומתו זקופה והבהמה הולכת על ארבע וקומתו כפופה. כמ"כ האדם שעושה מעשה בהמה קומת נפשו כפופה. וזהו מ"ש קוממיות שנהיה בחינת אדם שקומת נפשו זקופה ולא תהיו כבהמה בצורת אדם.

ובשלו איש באחיו (כ"ו, ל"ז) הנה בתוכחה מרומזין כל הטובות והישועות והברכות ע"פ מאחז"ל (גיטין מג) אין אדם עומד על דברי תורה אא"כ נכשל בהם, דע"י שאיש יהודי מסתכל באחיו וראה כשלונותיו יכול ללמוד ולדעת מזה איך לעמוד על אמיתות הענינים בנוגע לעצמו מה חסר לו, כי המומין שאדם רואה בחבירו הם מומו עצמו. וז"ש ובשלו איש באחיו ברכה ולא קללה שמה תצמח לו הישועה בראותו כשלונות אחיו. (דברי שמואל)

והנשארים ככם ימקו בעונם בארצות אויביכם ואף בעונות אבותם אתם ימקו (כו, לט) רצה לומר אף שעונות אבותם אתם דייקא שאוחזים מעשי אבותם בידיהם מכל מקום החרטה של הבנים יועילו מאבותם על בניהם. (ישמח משה)

והארץ תעזב מהם ותריץ את שבתותיה בהשמה מהם, והם ירצו את עונם יען וביען במשפטי מאסו (כו, מג) ה"פ אף לאחר שהתודו עדיין לא שבו בתשובה גמורה להכיר שהכל מן השמים מדה כנגד מדה אלא שהיו תולין במקריות לכן תהיה שממה כנגד שבעים שנה יען ביען כדי שיהיה מדה כנגד מדה לעורר את הנפש. (פנים יפות)

אלו החוקים והמשפטים והתורות וכו' (כו, מז) מהם הם החוקים? אם בחקותי תלכו וכו' הרי שמסיימים את תורת כהנים בצוויי ואזהרות וכן מצינו במשנה תורה. אנו רואים כאן שכך אופני מסירת התורה שבסיום החוקים והמשפטים באים האזהרות התוכחות והיפוכן ההבטחות והברכות כך נמשכים הדורות... ודו"ק. (כרם טוביה)

כי לי כל בכור ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים (במדבר ג, יג) כשהקב"ה מרומם איזה דבר טוב בעולם אז ממילא אותו דרגא בסטרא אחרא משתפל, וכן להיפך כשרואה איזה דבר רע בתכלית השפלות ידע כי אותו דבר בקדושה הוא בתכלית הרוממות כמו שנאמר כי לי כל בכור ונאמר וכל קרני רשעים אנדע תרוממנה קרנות צדיק (תהלים ע"ה) וכן באבדן מצרים היה הכנה למתן תורה כידוע...

וספרתם לכם וכו' תספרו חמשים יום (כג, טו-טז) ענין הספירה מראה על חשיבות שכן מקובל שסופרים ומונים דברים גדולים וחשובים. משה נצטוו שאו את ראש כל עדת בני ישראל, נאמר ונתנו איש כופר נפשו ולא יהיה נגף בפקוד אותם, החשש לנגף דוקא בעת שסופרים כי ככל שחשובים גדל החשש כפי שמצינו הנגף אצל תלמידי רבי עקיבא, נמצינו למידן שבימים שבין פסח לעצרת יש בהם סגולה מיוחדת להכנה לקבלת התורה דייקא מתוך הערך שבספירה.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050
☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477
ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

